

vil paatage sig det Arbejde, som bydes ham. Jeg ser i hvert Fald ikke nogen anden Maade at lære saadanne Folk at arbejde paa.

Den højtærede Minister sagde i sine Bemærkninger angaaende Lovforslagets § 11, 5te Stykke, at det er en lidt lempet Form af de gamle Bestemmelser efter Henstilling fra Straffelovkommissionen og Foreningen af Underdommere. Men saa vidt jeg kan se, ere disse lempede Bestemmelser ikke, hvad man i Almindelighed kalder for lempelige. De ere noget forandrede, men lempelige ere de Pokker ikke, thi saa vidt jeg kan se, indeholder vor gamle Lov som Straf for Arrestanter i Tvangsarbejdsanstalterne staaende Arrest, men ifølge det nye Lovforslag kan der ikendes Fangerne haardt Natteleje, mørk Arrest med eller uden Indskrænkning i Kosten og saa endvidere Prygl til de mandlige Voldsforbrydere, hvis de kunne taale det. Derimod er Anvendelse af Spændetrøje som Disciplinarstraf forbudt. Det var ikke saaledes før, jeg er ikke klar paa, hvorfor vi skulle ombytte den staaende Arrest med haardt Natteleje og mørk Arrest med eller uden Indskrænkning i Kosten. Jeg ved ikke, om dette er lempeligere end staaende Arrest. Det kan jo være, at det er en aldeles uudholdelig Pine for et ældre, svageagt Individ at blive sat ind i en Kasse, der er saa snæver, at han ikke kan faa den fornødne Hvile, men jeg ved, at for den, der efter at have arbejdet haardt, som de maa paa Tvangsarbejdsanstalterne, bliver dømt til i nogen Tid at indtage haardt Natteleje, det vil sige sove paa en Briks af haardt Træ uden at have noget som helst under sig, kan dette, hvis han har samme svage Legeme, være lige saa ubehageligt som den staaende Arrest, og naar saa dertil endvidere kommer, at der kan indtræde Indskrænkning i Kosten, som ikke i Forvejen er altfor lukullisk paa Tvangsarbejdsanstalterne, er jeg ikke sikker paa, at disse Bestemmelser ere, som de skulle være, men noget bestemt tør jeg ikke sige herom.

Hvorfor er Spændetrøjen forbudt? Er det, fordi den er saa inhuman, at ingen Mennesker kan udholde at være spændt i den, eller er det, fordi det er en saa ringe Straf, at Forbryderen ler derad? Jeg bildte mig ind, at de Spændetrøjer, vi havde i Fængslerne og paa Tvangsarbejdsanstalterne, vare de samme Spændetrøjer, som vi have paa Sindssygeanstalterne, det vil sige blot en vid Bluse, hvori Armene blive stukne igennem lange Ærmer, som blive

bundne sammen enten foran eller bag paa, saa at Armene indenfor ikke kunne bevæges, naar Blusen bliver knappet eller snøret i Ryggen. Det troede jeg var en Spændetrøje. Armene kunne bindes sammen enten foran paa Maven, som naar Forbrydere have Haandjern paa, eller bindes sammen saaledes, at han bærer Hænderne foldede paa Ryggen. Jeg vil gerne af den højtærede Justitsminister have nogen Forklaring derpaa, og jeg har faaet min Interesse derfor skærpet ved for et Par Dage siden i juridisk Forening at have hørt et Foredrag, der hed: Levende Billeder fra Fængselslivet af tidligere Fængselsinspektør Grundtvig. Han oplæste forskellige interessante Skrivelser og Optegnelser fra Fanger i Arrester og Straffeanstalter, de vare dels af psykologisk Natur, dels af strafferetlig Natur og dels af strafferetplejelig Natur. De udtale sig frit om mange Ting, og mange af Optegnelserne vare ganske kuriøse. Blandt andet læste Herredsfoged Grundtvig op, at en Snedker — det maa være en Mand, som har nydt en klassisk Opdragelse i sin Ungdom — udtalte om Forhørsdommerens Virksomhed og om hans Evne til at føre til Protokol, at der gjaldt den Sætning: quod non est in mundo est in scriptis. Manden synes altsaa ikke helt blottet for Satire, forhaabentlig har hans Satire skudt ved Siden af. Med Hensyn til denne Spændetrøje oplæste Herredsfoged Grundtvig et Brev fra en Voldsmand af den allervørste Sort, en ung Forbryder og Slagsbroder, der altid var i Slagsmaal og, hvad han saa end begik, var rask og stolt af det. Han fortalte i et Brev hjem, at han havde faaet Prygl en Dag. Det var første Gang, men da havde han haft Trøje paa, og saa havde han kun lét ad det. Men næste Gang var det værre. Han siger herom, saa vidt jeg erindrer: Da havde jeg nemlig ikke mere end Uldtrøjen paa. Men saa havde han holdt „Fest“, tror jeg han kaldte det, han havde nok været særlig glad den Dag, og saa fik han Spændetrøje paa. Om denne Spændetrøje udtaler han — og det var rigtignok, som om det var et stærkt opdragende Middel —, at saadan en vilde han aldrig i sine Dage mere have paa, det var ikke til at holde ud, det skulde han nok se at holde sig fri for. Nu ved jeg ikke, om Pinen ikke er værre, end at man bliver spændt ganske løst, saaledes at Hænderne skulle være paa Ryggen eller paa Maven, saa at han blot ikke kan klø sig, hvis en af Cellens andre Beboere generer ham i Øjeblikket, for saa